

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 1146/2023
21.02.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић, Надежде Видић, др Илије Зиндовића и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Ђорђе Ђуровић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије – Министарство правде Београд, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење Краљево, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Чачку Гж 2831/21 од 15.07.2022. године, у седници одржаној 21.02.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Чачку Гж 2831/21 од 15.07.2022. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Чачку Гж 2831/21 од 15.07.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Чачку П 712/2020 од 14.07.2021. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете поводом претрпљених душевних патњи због неоснованог лишења слободе исплати 150.000,00 динара са законском затезном каматом од 14.07.2021. године као дана пресуђења до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован вишак тужбеног захтева којим је тражено да се обавезе тужена да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете по основу претрпљених душевних патњи због неоснованог лишења слободе исплати још 30.000,00 динара са законском затезном каматом од пресуђења до исплате. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати 124.100,00 динара.

Пресудом Вишег суда у Чачку Гж 2831/21 од 15.07.2022. године, ставом првим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу један и три изреке, тако што је одбијен тужбени захтев којим је тражено да се обавезе да тужена да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете поводом претрпљених душевних патњи због неоснованог лишења слободе исплати 150.000,00 динара са законском затезном каматом од 14.07.2021. године

као дана пресуђења до исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженој на име накнаде трошкова парничног поступка исплати 6.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што су предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, на основу члана 404. Закона о парничном поступку.

Врховни суд је оценио да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11,...,10/23), јер се ради о парници ради накнаде нематеријалне штете због неоснованог лишења слободе, у којима одлука о основаности тужбеног захтева и примена материјалног права зависе од утврђеног чињеничног стања сваког конкретног случаја, а другостепени суд је одлуку о основаности тужбеног захтева у овој правној ствари засновао на примени одговарајућих одредаба материјалног права. Осим тога, погрешно тумачење појединих одредаба закона, истицано наводима ревизије, не представља разлог за изузетну дозвољеност ревизије.

Из изложених разлога, применом члана 404. став 2. ЗПП одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу који не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, док према члану 479. став 6. ЗПП, против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба ради накнаде штете поднета је 11.05.2020. године. Вредност предмета спора је 180.000,00 динара.

Побијаном другостепеном пресудом одлучено у спору мале вредности, јер вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, из чега следи да ревизија није дозвољена, на основу члана 479. став 6. ЗПП.

Врховни суд је приликом одлучивања имао у виду да је побијана одлука преиначена, у ком случају би ревизија била увек дозвољена по члану 403. став 2. тачка 2. ЗПП, али како специјално правило у споровима мале вредности из члана 467. ЗПП, какав је спор и ове правне ствари, искључује примену општих правила, ревизија није дозвољена.

Из изложених разлога, применом члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

Председник већа – судија
Добрила Страјина, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић